

(Bogen udkommer 19/10/06)

Virkelighed gå væk

Robert Zola Christensen: *Tennis*. Roman. Gyldendal, 200 sider, 199 kr.

Morten har det ikke så godt med virkeligheden. Den er temmelig kompliceret, synes han, og tingene sker altid fuldstændig uden forvarsel. For ham, altså. Vi andre har nok set det komme, da han for eksempel finder tennismakkeren i gang med konen på spisebordet. Det er så virkeligt, at selv Morten ikke kan finde en vej udenom at erkende det – til gengæld kan han så finde på alle hænder udenomsforklaringer og tegn på, at såvel hans karriere som kærlighedsliv kører på skinner, når sandheden er, at han overhovedet ikke er i nærheden af toget.

Det får han det meste af bogen til at gå med, og stik mod al forventning er denne virkelighedsfornægtende og himmelråbende naive tøffelheld en glimrende hovedperson. Han tumler sig gennem et arbejde som kompetenceudviklingskonsulent (et job nogenlunde lige så meningsløst som dets titel) og forsøger at være far for sin seksårige datter med sukker-syge, begge dele med miserable resultater. I mellemtiden træder en suspekt svensker med et mistænkelig positivt forhold til miltbrandbakterier ind i handlingen. Han optræder på en gang som fortællerens plageånd og som den person, han higer efter at være, og man overvejer til tider, om han ikke simpelthen er fortællerens egen opfindelse.

Ligesom Morten er fuldstændig ude af stand til at aflæse sine omgivelser og danne sig et meningsfuldt, sammenhængende billede af dem, på samme måde bliver vi adskillige gange ledt på afveje, når vi forsøger at lege Holger fortolker og få sat skik på denne opsætsige størrelse af en historie. Den vil simpelthen ikke arte sig: Fortælleren er ikke blot himmelråbende naiv, han har også sine foruroligende sider, og heller ikke svenskerens identitet kan vi være helt sikre på. Der bliver drevet gæk med os, og det er ubetinget underholdende at læse.

Det er ikke mindst dette spil, som gør den absurde fortælling til en oplevelse. For eksempel er bogen fuld af fodnoter, som imidlertid ofte er lige så surreelt naive som Mortens læsning af sine omgivelser, og der optræder ligefrem en (temmelig underholdende, men mere vild- end vejledende) fodnote om fodnoter. Det er eminent morsomt og en lille smule foruroligende.

Bogen er en satirisk sædeskildring, men det er den svage fornemmelse af uro og uro, som står tilbage efter endt læsning – og det er det, som gør bogen til meget mere end en underholdende bagatel.